

Colivia

Mihai Manolescu

Te-am prins cu ceva vreme-n urmă,
Punând în față, drept momeală,
Din sentimente o urzeală
Și din iubire cam o brumă.

Nu prea știai ce-i fericirea,
Nici ce e rău, nici ce e bine
Și, încrezându-te în mine,
Te-ai dăruit cu toată firea.

Am construit o colivie
Pentru-o relație în doi,
În care, separat de noi,
Nimic n-aș mai fi vrut să fie.

Însă încet-încet, cu anii,
Ai început să îți dorești
Și alte lucruri pământești,
Ce nu se cumpără cu banii.

Atunci m-am hotărât ca poarta
Să o deschid, la colivie,
Iar viața, de va fi să fie,
Acum să îți preschimbe soarta.

Dar te-ai trezit în suspendare
Între dorința de-a zbura
Și cea de a rămâne-a mea,
Pierzând direcția mai tare.

Am renunțat la colivie,
Dar amândoi plătim tribut
La anii toți, ce i-am pierdut,
Depart de o lume vie...